SAYIN VELİ

Her cümle tanıdık gelecek
Her sayfa iyi hissettirecek

İHSAN ŞEN

Hayat

SAYIN VELİ

Sayın Veli
İhsan Şen

Genel Yayın Yönetmeni: Hayati Bayrak
Yayın Koordinatörü: Erol Şahnacı
Editör: Recep Fatih Şafak
Sayfa Tasarımı: Burhan Maden
Kapak Tasarımı: Yunus Karaaslan

Hayat Yayınları: 817
Aile ve Çocuk Eğitimi: 63

1. Baskı: İstanbul / Kasım 2025
ISBN: 978-605-151-605-9
Yayıncı Sertifika No: 75092

© 2025 Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizm. ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

Baskı: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 45121

HAYAT YAYIN GRUBU
Hayat Genç Hayat Hayat Çocuk

Molla Gürani Mahallesi Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3 Daire: 5
34093 Fındıkzade - Fatih / İstanbul Tel: (212) 613 11 00 | Gsm: (530) 259 80 96
www.hayatyayinlari.com | e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

SAYIN VELİ

İHSAN ŞEN

Hayat

İhsan Şen

Van-Erciş doğumlu olup Kocaeli-Gebze'de ikamet etmektedir. 18 yılı aşkın meslek hayatında 9 yıl öğretmen ve 9 yıl yönetici olarak görev yapmıştır. Sınıf Öğretmenliği ve Çocuk Gelişimi lisans bölümlerinin yanı sıra Eğitim Yönetimi ve Denetimi alanında yüksek lisans yapmıştır.

Eğitimciliğinin yanı sıra çeşitli platformlarda konuşmacı olarak yer almakta, resmi programlarda sunuculuk yapmaktadır. Diksiyon ve iletişim gibi alanlarda da eğitimler almıştır. Meslek hayatı boyunca binlerce öğrenci ve veliyle birebir iletişim kurma fırsatı bulmuş ve gözlemlerini çocuk gelişimi üzerine çalışmalarında değerlendirmiştir.

Bilimsel hakemli dergilerde makaleleri yayımlanmış, kolektif kitaplara katkı sağlayan yazılar kaleme almıştır. Eğitim alanındaki tecrübeleri ve velilerle yaptığı çalışmalar, kitaplarının temel ilham kaynağını oluşturmaktadır.

Aktif bir sosyal hayatı olan Şen, aynı zamanda maraton koşucusudur. Evli ve iki kız babasıdır.

Çocuk büyütmek kolay...
Tabii sadece başkasının çocuğuyla
ilgili fikir verirken…

İÇİNDEKİLER

Başlarken 9
Çocuk Olmak 13
Hepimiz Öğretmeniz! 17
Çocuktan Al Haberi 21
Her Çocuğun Mutluluğu Başka! 27
Bir Çivinin Gücü 35
Algı Sofrası 39
Oynarken Ölmediğimiz İçin Şanslıyız 45
Üslubumuz Her Şeyimiz 53
Nesil Çok Bozuldu! 59
Hiçbir Şey İçin Geç Değildir! 65
Güzel Söz Güzel Çocuk Doğurur 73
Sorumlulukla Gelen Öz Güven 79
Hayat Albümüne Yeni Bir Fotoğraf Eklemek 83
Helikopter Ebeveynler 87
Sen Yapabilirsin 95
Cevapların En Masum Hâli 103
Çocuk Oyunları 109
Fırçayı Çocuğun Eline Vermek 121
Sihirli Kutular 127
Zaman Makinesi Kalbimizde 131
Bir Zamanlar Sen de Çocuktun! 135
Okulun İlk Günü 141
Övgüyle Büyüt, Umutla İzle 145
Erkek Çocuk Sahibi Olmak 151
Kitap Kokusu Evimizde Başlar 157
Korku İkliminde Yetiştirilen Çocuklar 161
Hayatın En Güzel Müziği 167
Çocuğun Gözünden Dünyaya Bakmak 171
Son Söz 175

Başlarken

Öncelikle koltuğunuza geçin, arkanıza yaslanın ve rahat edin. Elinizde tuttuğunuz bu kitap, yapmakta zorlanacağınız nasihatlerle, sıkıcı akademik bilgilerle ya da çocuğunuzun omuzlarına yük bindirecek korkutucu verilerle dolu değil.

Bu kitap; sizi germeyecek, "yandınız!" dedirtmeyecek, çocuğunuzu robot gibi yetiştirmenizi istemeyecek bir kitap. Burada tehdit, korkutma yok; bolca sohbet, biraz dertleşme, biraz da "Oh be, yalnız değilmişim!" hissi var.

Huzur içinde okuyabilirsiniz.

Bu kitabı elinize aldığınızda sizden tek bir şey istiyorum: Çok büyük beklentilere girmeyin. Bu kitap, "Bir tavsiye okuyayım da hayatım değişsin." kitabı değil. Hayatın tam içinden, okuldan, evden, bahçeden, sokaktan gelen bir kitap bu…

Hani spor yapayım diye sabah erkenden kalkıp televizyondan bir spor videosu açarsınız; karşınızdaki spor hocası, 20 kiloluk ağırlıkları bir o yana bir bu yana kaldırır veya yoga yapan o esnek hocayı izlersiniz; bacağını boynunun üstünden dolamıştır, sizden de aynı hareketleri yapmanızı ister ya.

Siz de o anda bir karşınızdaki hocaya, bir de kendinize bakarsınız ve 'Hocam, benimle dalgamı geçiyorsun, ben nasıl yapayım bu hareketleri?' diye içinizden geçirirsiniz. İşte bu kitap, böyle hisler uyandıracak bir kitap değil…

Hayatında bir tane çocukla bile vakit geçirmemiş ama çocuk yetiştirme üzerine tavsiye üstüne tavsiyede bulunan insanlardan farklı olarak bu satırlar, gerçekten çocukların arasında, onların gözlerine bakarak yazıldı.

Ne akademik bir soğukluk var burada ne de "şöyle yaparsanız mükemmel ebeveyn olursunuz" tarzı robotik öneriler.

Bu kitap, çocukların dünyasına ışık tutan, onların küçük ellerindeki büyük hikâyeleri anlatan, hepimizin evinde yaşanan sahneleri gülümseyerek hatırlatan bir kitap…

Eğer bu sayfaları okurken zaman zaman gülümser ve "Aynı bizim ev!" derseniz kitap amacına ulaşmış demektir.

Öncelikle bu kitabın adının neden Sayın Veli olduğunu anlatayım: Birinci sınıf öğretmenliği yaptığım yıllarda, iki haftada bir cuma günleri velilerimi sınıfa davet eder, çocuklarını da onların yanlarına oturturdum. Ders boyunca çocukları öve öve bitiremezdim. İki hafta boyunca sergiledikleri güzel davranışları, annelerinin babalarının yanında ballandıra ballandıra anlatırdım. Çocuklar, ebeveynlerinin yanında övülmek için âdeta yarışmaya başlayınca sınıfta neredeyse hiç davranış problemi kalmamıştı.

Zamanla bu buluşmalar başka bir şekle dönüştü. Velilerime sadece çocuklarını değil, o hafta izlediğim bir filmden, dinlediğim bir şarkıdan ya da okuduğum bir kitaptan aldığım ilhamı da anlatmaya başladım. Eğitim, yalnızca çocuklarla sınırlı kalmadı; anne babalar da bu sürecin doğal bir parçası hâline geldi. Katılım arttı, sohbetler koyulaştı hatta sınıf dışına taşan yemeli içmeli etkinlikler bile yapmaya başladık. Öyle keyifli buluşmalar oldu ki veliler bir süre sonra "Çocuk bahane, muhabbet şahane!" diyerek bu toplantıları dört gözle bekler hâle geldi. İşte o buluşmalarda dilime pelesenk olan hitap cümlesi "Sayın Velim" oldu. Bugün elinizde tuttuğunuz kitap da işte o günlerin notlarından, anılarından, deneyimlerinden doğdu; zamanla büyüdü, büyüdü ve son şekline geldi.

Şunu en başta söylemeliyim: Burada yazılı olan hiçbir cümleyi "Ben sizden daha iyi biliyorum" düşüncesiyle kaleme almadım. Aksine, önce kendime söyledim sonra size aktardım. Yapmadığım şeyleri yazmamaya özen gösterdim. Çünkü ben de biliyorum; bazı öneriler kolaydır, bazıları zor. Bulunduğunuz çevreye, koşullara, ekonomik duruma göre her eylem değişebilir. Bunları biliyorum fakat şunu da biliyorum: İster dağın başında bir köyde ister büyük bir şehrin ortasında büyüsün, insan insandır, çocuk çocuktur. Evet, maalesef her çocuk eşit imkânlarla büyümüyor ama her çocuk eşit sevgiyi görmeyi hak ediyor. İşte bu düşünceyle yazıldı bu kitap.

Bu kitabı bir psikoloji seansı gibi düşünebilirsiniz. Hani özellikle yabancı filmlerde görürüz ya; insanlar bir halkanın etrafında oturup sırayla dertlerini anlatır, birbirlerini dinler, hafiflerler. İşte bu sayfalarda okuyacağınız satırlar da öyle. Kitabın sonunda hepimizin sevinçlerinin de sıkıntılarının da aslında ortak olduğunu göreceksiniz. Birimizin az, birimizin fazla…

Çocuklar ile ilgili yaptığım her konuşmada "Elimizde sihirli bir değnek yok. Her şey bir el hareketiyle bir anda düzelmez" cümlesini kullanırım. Buna da gönülden inanırım. Çünkü çocuk yetiştirmek, matematiği olmayan, inişli çıkışlı, bazen çok güzel bazen de çok zor anılarla dolu bir yolculuktur. Aslında sürpriz yumurta gibidirler. Dün kahkahalarla oyun oynayan bir çocuk, bugün odasına kapanıp susabilir. Dün yüzünü asan bir çocuk, bugün neşeyle etrafınızda dolaşabilir. Çünkü karşımızdakiler robot değil, makine değil; canlı, duyguları olan bireylerdir. Bu yüzden çocuk yetiştirmek hem bir bilimdir hem de sürprizlerle dolu bir sanattır.

Bahçenizde bir sebzeyi yetiştirmek için bile toprağı hazırlamanız, sulamanız, güneş görmesini sağlamanız gerekir. Tüm bunları yaptığınız hâlde yine de bir fırtına çıkar, emekleriniz boşa gidebilir ya da hiç ummadığınız kadar bereketli bir hasat elde edebilirsiniz. Çocuk yetiştirmek de tıpkı bunun gibidir. Aile, komşular, arkadaşlar,

öğretmenler, televizyon, internet… Hepsi çocuğun yolculuğuna ufak ufak etki eder.

Tüm bu karmaşanın içinde bir de sabır, sevgi, ilgi, şefkat ve anlayış var. İşte bu beşlinin en zor günleri bile yumuşatacak sihirli dokunuşları olur. Bu kitabın her sayfasında bu beşliyi bulacaksınız. Bazen güleceksiniz bazen gözleriniz dolacak bazen de "Aynı biz!" diyeceksiniz.

Sonuçta hepimizin "çocuklarımızı en güzel şekilde geleceğe hazırlamak" gibi ortak bir amacı var. Bugün ne ekersek yarın onu biçeceğiz. Hepimiz aynı gemideyiz; kaptanlığını anne babaların ve öğretmenlerin yaptığı, tayfanınsa bazen kendi kafasına göre rota çizdiği bir gemi bu. İşte bu kitap, o yolculukta size el sallayan bir yol arkadaşınızın, "Merak etme, yalnız değilsin!" deyişidir.

Bu kitap; "Ben nerede yanlış yapıyorum?" diyen değil, "Acaba daha iyi nasıl yapabilirim?" diye soran her veliye ithaf edilmiştir. Mükemmel olmanıza gerek yok. Gerçek ve içten olmanız yeterli.

Son olarak; kitaptaki hikâyelerde bütün erkek çocuklarının adı "Ali", kızlarınki ise "Ayşe". Bunun özel bir sebebi var: Lise yıllarımda kısa süreliğine dersimize giren bir hocamızın garip bir alışkanlığı vardı, erkeklerin hepsine "Bahattin", kızların hepsine "Ayşegül" derdi. Birini "Bahattin" diye çağırdığında beş kişi birden dönüp bakardı. Sonra, "Sen değil, arkadaki Bahattin, sana diyorum." diye hedefi doğrulardı. Bu anıdan ilhamla ben de kimseyi afişe etmemek ve kişileri gizli tutmak için kitaptaki tüm erkek çocuklarına "Ali", kız çocuklarına ise "Ayşe" dedim. Bu yönüyle kitapta rastladığınız her Ali, her Ayşe belki de sizin sınıfınızdan, mahallenizden ya da kendi evinizden birini temsil ediyordur.

Hazırsanız başlayalım… Sizi bazen düşündürecek bazen güldürecek bazen de hüzünlendirecek ama en çok da yalnız olmadığınızı hissettirecek bir yolculuk bekliyor.

Sevgiyle yaşayın, sevgiyle yaşatın…

Çocuk Olmak

Çocuğu anlamak için öncelikle "çocuk olmayı" anlamak gerekli. Hadi gelin, çocukluğun ne olduğunu birlikte hatırlamaya çalışalım. Kendi çocukluğumuza doğru yavaş yavaş yola çıkalım.

Çocukluğun Duygusal Özgürlüğü ve Saf Kalbi

Çocuk olmak, sonradan kaybedip bir daha bulamayacağınız masum duygulara ve kimi zaman hıçkıra hıçkıra ya da sessizce ama gizlemeden sorgusuzca ve özgürce ağlama hakkına sahip olmaktır.

Kahkaha atmak, katıla katıla gülmek için herhangi bir sebebe ihtiyaç duymamaktır. Gülmektir, alabildiğine gülmek; bir gülüşüyle yürekleri titretmek, gönülleri fethedebilmektir.

Çekinmemektir çocuk olmak. Bir büyüğünün elinden tutarak şehrin en kalabalık caddesinde salına salına dondurma yiyebilmektir. Fırından aldığın ekmeğin köşesini koparıp yiyerek eve gelmektir. Bakkaldan döndüğün zaman alışverişten arta kalan bozuklukları almayı beklemenin heyecanını yaşamaktır çocuk olmak.

Soğuk havada deliler gibi salıncakta sallanma keyfini tadabilmektir. Dışarıda bulduğun her şeyle oynayabilmektir çocuk olmak. Annen eve çağırana kadar sokakta saklambaç oynayabilmektir, akşam karanlıktan topu göremeyecek olsan da futbol maçında o son şutu çekebilmektir.

Muzipliğin en rahat yaşandığı zamanlardır çocuk olmak. Sırf kucakta yatağa taşınabilmek için koltukta uyuma numarası yapmaktır

mesela. Bisikletin arka tekerleğine pet şişe sıkıştırıp motor sesi çıkarmak, eline aldığın bebeğin saçlarını saatlerce tarayıp onunla en yakın arkadaşınmış gibi sohbet etmektir.

Birbirinden garip şeylere inanmaktır çocuk olmak. Gece yarısı tuvaletten odana doğru koşup yatağa girdiğinde kimsenin seni yemediğine sevinebilmektir. Denizde ufuk çizgisinin ardında şelale olduğuna inanmak ve denizin o şelaleden aşağı döküldüğünü düşünmektir mesela. Gökkuşağının yere temas ettiği iki yanında da altın dolu bir kazan olduğuna inanmaktır. Televizyonda izlediğin bütün ünlü kişilerin aynı mahallede oturduğunu düşünmektir ya da dünya döndüğü için rüzgâr çıktığını düşünmektir çocuk olmak.

Marketten, pazardan dönen büyüklerinin ellerindeki poşetleri hunharca karıştırmak ve malzemelerin arasından işine yarar bir şey olup olmadığına bakmaktır. Bazen bir sakızla bazen bir çikolatayla mutlu olmaktır. Küçük şeylerle mutlu olup yine küçük şeylere üzülmektir çocuk olmak.

Çocuk olmak ayrıcalıktır. Uçmaktır, sanki sonsuza ulaşabilecek gibi. Her gün yeni bir maceraya uyanmaktır.

Büyüyünce özleyeceğin birçok özgürlüğe, duyguya sahip olmaktır. Gerçek olmaktır, var olmaktır, tamamen kendin olmak, rol yapmamaktır çocuk olmak. Kimliklere ayrılmadan tek kimlikte buluşabilmektir. İnsanların etiketlenmediği, ayrım yapılmadığı zamanları yaşamaktır. Yaptığın her türlü yaramazlıktan sonra bir gülüşünle hemen affedilebilmektir. Çocuk olmak, düşüp dizini kanattığında bile oyununa ara vermemektir. Ağlarken göz ucuyla arkadaşlarını kollamak, "beni beklesinler" diye içinden geçirmektir. Çünkü oyun, çocuğun en hakiki mesaisidir.

Oyunla Kurulan Gerçeklik ve Hayal Gücü

Çocuk olmak, bir çubuğu kılıç, bir yastığı kale, bir battaniyeyi sihirli pelerin saymaktır. Gerçek ile hayal arasındaki o ince çizgide, en rahat ve en içten hâliyle yaşamaktır.

Çocuk olmak, biri "gel" deyince güvenle koşmak, "dur" deyince olduğu yerde kalabilmektir.

Çocuk olmak, küçük şeylerle mutlu olmayı bilmektir. Rüzgârda savrulan bir yaprağın peşinden koşarken kahkaha atabilmek, yağmur damlalarını avuçlamaya çalışmaktır.

Çocuk olmak, affetmenin ve unutuşun en sade hâlidir. Az önce kırıldığına bir dakika sonra kollarını açabilmektir. Kin tutmayı bilmemektir. Çünkü çocuğun kalbi, dünyadan küçüktür ama sevgisi dünyayı içine alabilecek kadar büyüktür.

Çocuk olmak, zamanın yavaş aktığına inanmaktır. Yaz tatillerinin hiç bitmeyeceğini, büyümenin sonsuz bir süreç olduğunu sanmaktır. Oysa büyümenin, çocukken istenildiği kadar güzel bir şey olmadığını henüz bilmemektir.

Çocuk olmak, kolunun yarısına boya kalemiyle "dövme" yapmaktır. Duvara resim çizerken "sanat yapıyorum" demektir. Sonra o sanat eserini silmeye çalışan annenin peşinden, "Ama o güneşti, bu da ağaçtı!" diye üzülerek koşmaktır.

Çocuk olmak, saklambaç oynarken herkesin seni görebildiği çalının arkasında gözlerini kapatmak ve "görmüyorlar beni" sanmaktır.

Çocuk olmak, ayakkabının sağını solunu karıştırmak ama yine de doğru giydiğine inanmaktır. Üst üste üç kez düşsen bile yere değil de dönüp ayakkabıya kızmaktır.

Çocuk olmak, makarna üstüne ketçap dökmeyi "şeflik", karıştırıp annene tattırmayı "ikram" saymaktır. Tenceredeki yemeğe gizlice kaşık daldırırken suçüstü yakalanınca "sadece tadına baktım" demektir.

Çocuk olmak, her şeyin oyuna dönüşebileceğine inanmak demektir. Sandalyeleri dizip "otobüs yaptım" diye evin içinde turlamaktır. Üstüne örtü örtülmüş bir masa, onun için bir kaleden farksızdır.

Çocuk olmak, televizyon kumandasını mikrofon sanıp şarkı söylemektir. Sonra da performansın bitince herkesin alkışlamasını beklemektir.

Bir anda ağlayıp bir anda gülmektir. Ağlamayı unutturacak küçücük bir balon, bir pamuk şeker, bir sıcacık sarılmadır. Hayal kurmaktır çocuk olmak. Hiç korkmadan, bütün varlığınla gerçekleşeceğine inanarak hayal kurmaktır. Uçsuz bucaksız hayal dünyasında yolculuğa çıkmaktır. Hayallerinde kötülük olmamasıdır, sevgiyle yoğrulan düşlere dalmaktır.

Çocuk olmak, bir gün gerçekten büyük olacağını bilmeden büyümeye başlamaktır. En önemlisi de kaybedince değeri daha iyi anlaşılan şeyler listesinin bir numarasıdır çocuk olmak …

"Çocuk olmak"; duyguların, sınırsız özgürlüğün ve saf mutluluğun zirvesidir. Bu dönem; sorgusuz sualsiz ağlama, kahkahaya bir sebep aramama, küçük şeylerle mutlu olma ayrıcalığını sunar. Çocuk, gerçeği hayal ile harmanlayarak bir battaniyeyi sihirli pelerin, bir çubuğu kılıç yapar. Kin tutmayı bilmeyen, affetmenin en sade hâlini yaşayan çocuk, büyüyünce özlenecek olan tamamen kendin olma özgürlüğüne sahiptir. Çocuk olmak, değeri en iyi kaybedilince anlaşılan, saf bir varoluş biçimidir.

Hepimiz Öğretmeniz!

Bilirsiniz, "İnsanlar ikiye ayrılır" diye meşhur bir metafor vardır. Genellikle insanların farklı özelliklerini ya da tercihlerini eğlenceli bir şekilde kategorize etmek için kullanılır. "Sabah erkenden kalkanlar ve geç yatanlar", "Et yiyenler ve et yemeyenler", "Düz vites araba kullananlar ve otomatik vites araba kullananlar" gibi örneklerle sık sık karşımıza çıkar.

Anlayacağınız, herkes kendine göre bir kategori belirleyip cümlenin devamına yapıştırır. Madem öyle, ben de bu akımdan geri kalmayıp **"İnsanlar ikiye ayrılır: öğrenenler ve öğretenler"** demek istiyorum.

Fakat bu ayrım diğerlerine benzemez. Çünkü öğrenenle öğreten birbirinden ayrılamaz. Bugün öğrenen olabiliriz, yarın öğreten; bugün öğreten olabiliriz, yarın öğrenen. Aslında bu iki rol, hayat yolculuğunda sürekli yer değiştirir.

Hayat Boyu Süren Bir Serüven

Öğrenme, ömür boyu devam eden, bitmek bilmeyen bir süreçtir. Daha bebekken başlarız öğrenme serüvenine. Ailemizden göz kırpmayı, el çırpmayı, oyun oynamayı öğreniriz. İlk kelimelerimizi, ilk cümlelerimizi onların rehberliğinde kurarız. Onlar nasıl konuşuyorlarsa biz de öyle konuşmaya çalışırız.

El yıkama, banyo yapma, tuvalete gitme, diş fırçalama gibi temel becerileri bile onların sayesinde öğreniriz. Çatal kaşık tutmayı,

ayakkabımızın bağcığını bağlamayı, kendi başımıza giyinmeyi hep onların sabrı ve yönlendirmesiyle başarırız.

Büyüdükçe öğrenme hiç bitmez. İlk kez bisiklete binmeyi, ip atlamayı, zıplamayı öğreniriz. Topa nasıl vurulacağını, saklambaçta nasıl saklanılacağını, dengeyi kaybetmeden kaydıraktan kaymayı yine büyüklerimizden görerek öğreniriz. Yeri gelir, misafirlikte nasıl davranılacağını, sofrada ekmeği nasıl paylaşacağımızı, sıra beklemeyi, teşekkür etmeyi öğreniriz.



Çocuklar, onlara ne söylediğimizi değil bizden ne gördüklerini öğrenirler.



Çocukken büyüklerimizden dürüstlüğü, şefkati, arkadaşlığı, sevgiyi ve paylaşmayı öğreniriz. Fakat bazen de yalanı, dedikoduyu, kötü sözü, şiddeti öğreniriz. **Çünkü öğrenmek, sadece iyi olanla sınırlı değildir; her davranış bir şekilde örnek olur ve bize geçer.**

Çoğu kişi, öğrenmenin okulla başladığını sanır; oysa bu büyük bir yanılgıdır. Gördüğünüz üzere çocuk okula başlayana kadar binlerce şey öğrenerek büyür. İyi veya kötü davranışları büyüklerinden öğrenmese bile izlediği filmlerden, elinde kaydırıp durduğu o telefondaki videolardan öğrenebilir ya da bir şekilde bu davranışları öğrenmiş başka çocuklara maruz kalınca onlardan da öğrenebilir.

Çocuk okula başlamadan önce ortalama altı yıl boyunca hayat okulunda dersler almış, defalarca sınavdan geçmiş, onlarca defa deneyip yanılmıştır. Ödülü de cezayı da çoktan tatmıştır. Yani okul, öğrenmenin başladığı yer değil, öğrenmenin belli bir sisteme ve kalıba büründüğü yerdir aslında.

SAYIN VELİ

İHSAN ŞEN

Sayın Veli, çocuklarıyla daha güçlü bağlar kurmak isteyen her anne babanın başucu kitabı olmaya aday. Hikâyeler, fıkralar ve hayatın içinden örneklerle dolu bu kitap veli, öğretmen, çocuk üçgeninde sıcak bir köprü kuruyor.

Okudukça kendinizden bir şeyler bulacak, kimi zaman gülecek kimi zaman düşüneceksiniz. Ama her sayfada çocukların dünyasına bir adım daha yaklaşacaksınız. Çünkü en güzel yolculuk, bir çocuğun kalbine yapılan yolculuktur.

www.hayatyayinlari.com

9 786051 516059

twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
intstagram.com/hayatyayinlari

Detaylı Bilgi İçin